

Aniversare: 63 de ani de la deschiderea școlii

Amprente 96

**Școala, de ieri
și de astăzi**

**Uniforma:
PRO sau CONTRA?**

**Copiii întreabă,
profesorii răspund**

**Recomandări de
cărți și evenimente**

**Unde mergem?
Cetatea fortificată
din Prejmer**

**Laborator:
secretele lumii vii**

**Un început
plin de culoare**

SE CAUTĂ... AMPRENTE!

Ai idei? Îți place să scrii?
Ești curios, creativ sau ai ceva de spus?
Avem un loc pentru tine!

Redacția Amprente 96
caută colaboratori!

Redactori

pentru cei care iubesc poveștile, interviurile și articolele.

Ilustratori și artiști

pentru cei care dau culoare ideilor.

Reporteri și exploratori

pentru cei care pun întrebări, descoperă lucruri interesante și vor să le împărtășească.

Vânători de idei

pentru cei care au propuneri de rubrici, subiecte sau proiecte noi.

Colaboratori

pentru toți cei care vor să contribuie cu un articol, o poveste, o poezie, o experiență sau o opinie.

Nu trebuie să faci parte din redacție ca să ne scrii!

Ai o întrebare? O sugestie? Un subiect despre care ai vrea să citești?
Vrei să propui o rubrică sau pur și simplu să ne transmiți un gând?
Ne bucurăm să te auzim!

Scrie-ne la:
amprente96@gmail.com

Nu uita să precizezi în mesaj dacă vrei să te alături echipei, să trimiți un material pentru publicare sau să ne propui o idee. Dacă ai în minte o anumită rubrică, menționeaz-o!

Ce lăsăm în urma noastră?

Ce rămâne dintr-un an de școală după ce se închide catalogul și se golește curtea?

Un desen. O fotografie. O serbare. O lecție pe care am înțeles-o abia după câteva zile. Oameni. Întâlniri. Încercări. Reușite. Greșeli din care învățăm. Prietenii. Întrebări. Bucurii mici, pe care uneori nici nu le observăm.

Amprente.

Fiecare dintre noi lasă o urmă în școala aceasta. Preșcolarul care descoperă pentru prima dată lumea grădiniței. Copilul din clasele primare care învață să citească, să calculeze și să întrebe. Adolescentul care începe să-și caute propriul drum. Profesorul care, zi după zi, construiește alături de copii. Părintele care privește cu emoție fiecare pas înainte.

Nu putem păstra toate aceste momente. Dar putem să le păstrăm povestea.

De aceea există „Amprente 96”, o revistă menită să fie mai mult decât o colecție de pagini. Un loc în care ne întâlnim toți, mai mici sau mai mari. Pentru că fiecare trăiește școala altfel, fiecare are o altă poveste, iar toate aceste povești alcătuiesc comunitatea noastră.

Această revistă este, la rândul ei, o amprentă. Prima pe care o lăsăm împreună. O fotografie a comunității noastre într-un anumit moment: aici și acum, la începutul unui nou an școlar.

Numărul 96 ne spune unde suntem. Amprente ne spune ce vrem să păstrăm.

Poate că, peste timp, cineva va răsfoi aceste pagini și va zâmbi recunoscând un chip, un desen, un gând sau o întâmplare. Copiii vor deveni adolescenți. Adolescenții vor deveni adulți. Multe lucruri se vor schimba. Dar amintirea că am fost aici, împreună, va rămâne.

Așa că vă invităm să deschideți această revistă nu doar ca pe o publicație a școlii, ci ca pe un loc al nostru. Priviți paginile. Căutați-vă printre ele. Descoperiți-i pe ceilalți. Și, mai ales, întrebați-vă: Ce amprentă las eu în școala aceasta? Și ce amprentă va lăsa ea în mine?

Noi începem să strângem poveștile. Voi le scrieți.

Dana Vanghelie,
Profesor pentru învățământ primar

Fotoreportaj

6

Un început plin de culoare

Un om, o poveste

8

„Un copil care este fericit acasă, iubit și îngrijit de părinți, poate să fie fericit și la școală”

Lumea piticilor

12

Toamna în culori și zâmbete de copii

Atelier de creație

14

Locul în care ideile prind viață

Colțul artistului

16

Lasă-ți imaginația să zboare!

Dezbateri 96

18

PRO sau CONTRA?

Dialog

20

Copiii întreabă, profesorii răspund

Părinte pentru părinte

21

Ce pui în rucsacul
pentru excursie?

De vorbă cu consilierul

22

„De ce sunt atât de
obosit(ă) după școală?”
Începutul anului
școlar, pe înțelesul tău

Amprente culturale

24

Recomandări de carte

Amprente culturale

26

Recomandări de evenimente

96 în lume

28

Cetatea fortificată din
Prejmer, mărturie a
istoriei transilvăneneCafeneaua
profesorilor

30

Omul din spatele
catalogului

Diverstiment

32

Pauza de distracție

Laboratorul
curiozității

34

Școala, de ieri
și de astăzi

Știința, sub lupă

35

Secretele lumii vii

Amprente 96

Revista Școlii 96

Editată de:

Școala Gimnazială Nr. 96, București

Coordonatori:

Dana Vanghelie,

profesor pentru învățământul primar

Gina Jumară-Duduși,

profesor pentru învățământul primar

Raluca Simion,
editor

Colaboratori:

Alexandra Călin,

profesor pentru educație timpurie

Diana-Maria Deaconu,
profesor de biologieElena Sibișeanu,
profesor pentru
educație timpurieGabriela Ioniță,
profesor de limba
și literatura românăGina Mihai,
profesor de geografieMaria Alexandru,
profesor de limba
și literatura românăMirona Băcan,
profesor pentru
educație timpurieSimona Alexe,
profesor pentru
educație timpurieSimona Visăroi,
institutorIoana Georgiana Fumureanu,
consilier școlar

Ema Simion, clasa a VI-a B

Maria Rachele Stan, clasa a VI-a B

Cezara Lidia Chelariu-Cuc, clasa a VI-a B

Iura Grosu, clasa a VIII-a A

Alexandru Brahă, clasa a IV-a B

Daria Pierșinaru, clasa a IV-a B

Ana-Maria Rusu, clasa a IV-a B

Maria Irimia, clasa a VIII-a B

Tudor Bărbulescu, clasa a V-a B

Petru Toma, clasa a V-a B

Sebastian Mihalcea, clasa a V-a B

Anastasia Decu, clasa a III-a C

Daniela Purcaru, părinte

Tehnoredactare și grafică:
Cristian Simion

Ediția: Nr. 1, 2026

Pentru întrebări adresate
CONSILIERULUI ȘCOLAR
poți scrie la adresa de e-mail:

consiliere@scoala96.ro

Confidențialitate

Sprijin

Dialog deschis

Un început plin de culoare

Grădinița, o rază de soare

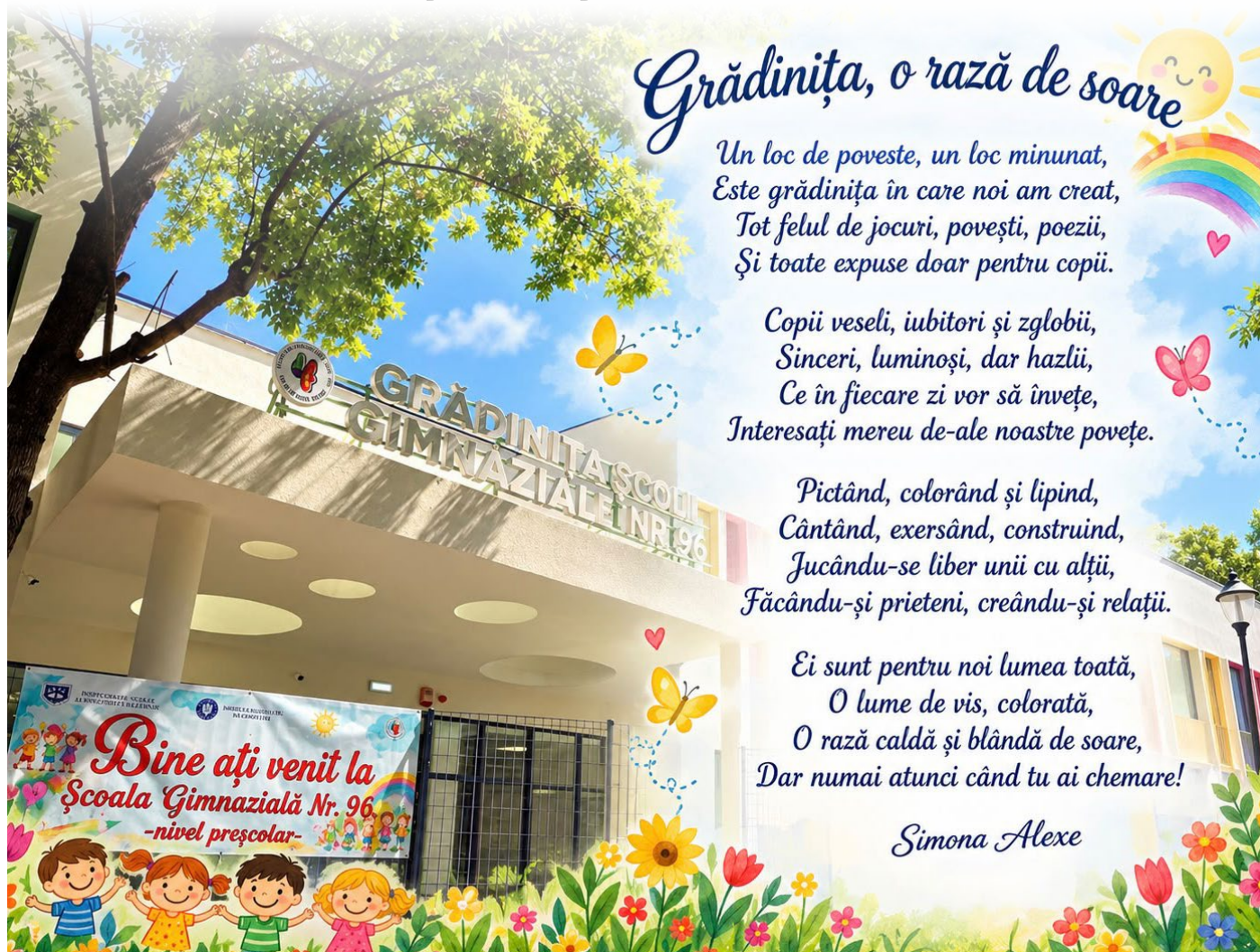
Un loc de poveste, un loc minunat,
Este grădinița în care noi am creat,
Tot felul de jocuri, povești, poezii,
Și toate expuse doar pentru copii.

Copii veseli, iubitori și zglobii,
Sinceri, luminoși, dar hazlii,
Ce în fiecare zi vor să învețe,
Interesați mereu de-ale noastre povețe.

Pictând, colorând și lipind,
Cântând, exersând, construind,
Jucându-se liber unii cu alții,
Făcându-și prieteni, creându-și relații.

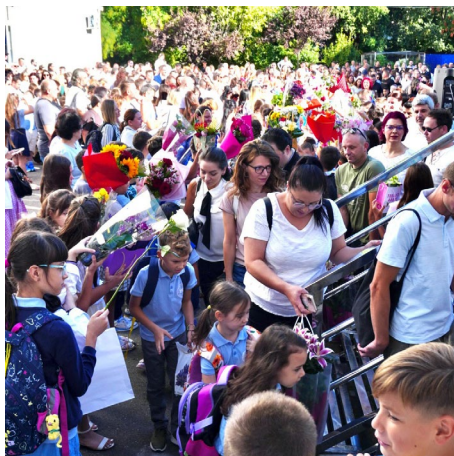
Ei sunt pentru noi lumea toată,
O lume de vis, colorată,
O rază caldă și blândă de soare,
Dar numai atunci când tu ai chemare!

Simona Alexe

Clase luminoase, zâmbete senine, emoții, culoare și inimi deschise. Așa începe anul școlar la Școala Gimnazială Nr. 96! De la prichindeii care trec pentru prima oară pragul grădiniței până la elevii care pășesc în ultimul an, ne întâlnim cu bucurie, pregătiți să creștem, să descoperim și să adunăm împreună amintiri frumoase. Să găsim în fiecare zi motive să zâmbim, curajul de a încerca lucruri noi și bucuria de a reuși împreună!

„Un copil care este fericit acasă, iubit și îngrijit de părinți, poate să fie fericit și la școală”

Cu o carieră de patru decenii, dintre care 35 de ani petrecuți în Școala Gimnazială Nr. 96, doamna învățătoare **Tuța Vișescu** și-a pus amprenta pe educația multor generații de elevi, dar și pe activitatea colegilor și a părinților. Deși s-a pensionat de curând, a rămas în continuare aproape de sufletul școlii, iar pentru prima ediție a revistei „Amprente 96”, a acordat un interviu de colecție, plin de nostalgie și sfaturi prețioase pentru elevi, părinți și cadre didactice.

Interviu realizat
de Ema Simion, clasa 6 B

1. De mică v-ați dorit să deveniți învățătoare?

De mică am vrut să mă fac învățătoare. Aveam vreo 9–10 ani și mă jucam cu păpușile confecționate de mine din bețe de chibrit, bucăți de materiale textile și fire de lână colorată. Le înșiram ca la școală și le învățam cântece și poezii. Când a venit momentul să aleg o meserie, știam ce vreau să devin.

2. Ați avut emoții la început de carieră? Dar la fiecare nouă generație de copii preluată?

Prima zi la catedră a fost un moment emoționant. Am revenit în școala în care am fost elevă și am devenit colegă cu profesorii mei. De asemenea, cu învățătoarea mea. Câteva luni i-am fost ucenică, trăind împreună emoții amestecate: mândrie, bucurie, recunoștință, teamă.

În meseria mea am învățat în fiecare zi să fiu o învățătoare mai bună. Elevii mei m-au învățat să fiu spontană, să adaptez din mers metode eficiente de predare, să renunț la scheme rigide și să accept provocările lor creative. Răbdarea față de cei care întâmpină dificultăți, toleranța și empatia m-au ajutat să înțeleg că succesul înseamnă și sprijinul acordat fiecărui elev.

3. Câți ani ați predat în Școala Gimnazială Nr. 96?

În Școala Gimnazială Nr. 96 am predat 35 de ani. Este locul meu de suflet, în care am trăit momente de mari satisfacții profesionale și sufletești, m-am încărcat cu energia și entuziasmul copiilor. Puritatea și inocența lor au transformat oboseala orelor de curs în clipe de mulțumire vie și o stare de împlinire. Munca unui învățător nu se rezumă la o simplă predare, ci devine vocație și misiune în modelarea noilor generații.

4. O puteți descrie în câteva cuvinte?

Pasiune, viitor, destin.

5. S-au schimbat generațiile de copii de-a lungul timpului?

Copiii se schimbă de la o generație la alta. Comparând prima generație cu ultima, după o perioadă de patru decenii, diferențele sunt uriașe. Schimbările

„Cu dragoste și blândețe poți să rezolvi orice problemă în clasă!”, mi-a spus o persoană dragă și a funcționat de fiecare dată.

din societate au adus modificări în toate domeniile, inclusiv în educație. Cu toate acestea, dorința de cunoaștere și explo-

rare, curiozitatea și inocența copiilor rămân trăsături comune. Copilăria înseamnă JOACĂ: unii cu alții, cu jucării sau activități dirijate. În comun mai au nevoia de dragoste și grijă în familie.

6. Ne puteți dezvălui câteva secrete despre cum reușește un cadru didactic să îi motiveze pe elevi să învețe de drag?

Consider că plăcerea învățării vine atunci când copilul află, prin efort propriu, răspunsurile la întrebări. Acest efort nu este de o oră sau o zi, ci rezultatul unui program zilnic, riguros și clar, pentru efectuarea temelor și pregătirea lecțiilor, bineînțeles, adaptat ritmului propriu de lucru. Dacă lecțiile se pregătesc în salturi, atunci se acumulează goluri, lacune în cunoștințe, iar învățarea devine oboșitoare și împovărată.

7. Ce simțiți când vă întâlniți cu foști elevi pe stradă, îi recunoașteți pe toți?

Mă întâlnesc deseori cu foști elevi și îi recunosc imediat. Chiar dacă fizionomia este schimbată, nu pot uita ochisorii fiecăruia. De curând m-am întâlnit cu o elevă din prima serie. M-au trecut fiorii când am aflat că s-a făcut învățătoare inspirată fiind de mine.

8. Pentru tinerii care vor să devină educatori, învățători, profesori, ce sfat le puteți da? Merită în 2026 să te mai gândești la o carieră în învățământ?

Meseria de învățător de acum nu seamănă cu cea de acum patru decenii. Programul aparent scurt se prelungește cu ore de lucru acasă: planificarea și pregătirea lecțiilor, a materialelor didactice, corectat caiete și lucrări, gânduri și grijă pentru copiii care întâmpină dificultăți în învățare sau care generează stări

conflictuale în clasă. Un învățător este flexibil, empatic, învață pe tot parcursul vieții pentru a se adapta schimbărilor

„Părinții sunt partenerii profesorilor în educarea copiilor”

din toate părțile, are răbdare și încurajează munca fiecărui copil. Cu toate greutățile meseriei, eu am practicat-o și o practic cu multă dragoste și pasiune pentru că îmi aduce mari satisfacții sufletești.

Deci merită tot efortul! În mintea unui copil rămâne o amprentă pentru toată viața!

9. Cum arăta o zi obișnuită din viața doamnei învățătoare de la începutul carierei?

„Tovarășa învățătoare“, așa cum mi se adresau copiii atunci, la intrarea în clasă, dintr-o singură privire verifica respectarea regulamentului școlar: ținuta obliga-

torie (uniforma școlară cu matricolă și cravata de pionier), părul prins în codițe la fete sau tuns scurt la băieți, unghii tăiate și curate pe batistuță, fără bijuterii. Era o rigoare pe care o aminteam în fiecare zi. De asemenea, nu uitam să amintesc cât de importante sunt disciplina, învățătura, respectul, cinstea și corectitudinea în viață. Valori în care credeam atunci și în care cred și acum. Sloganul comunist „Învățați, învățați și iar învățați!“ amintește de limbajul de lemn și propagandă. În realitate, este un sfat pe care l-am dat elevilor mei din toate generațiile: „Învățați bine! Fiți buni, cinstiți și corecți! Iubiți-vă părinții, respectați-vă profesorii!“.

10. Care credeți că este secretul unui copil fericit la școală și, mai târziu, al unui adult care își găsește propriul drum?

Un copil care este fericit acasă, iubit și îngrijit de părinți, poate să fie fericit și la școală. Dacă ajunge acasă fără frica reacției părinților la primirea unei note mici, se simte în siguranță. Părinții i-au

apreciat efortul, nu rezultatul. Relațiile cu oamenii de la școală, profesori și colegi, îl fac fericit. Are respect pentru profesori și este apreciat de aceștia, își face prieteni cu ușurință, își cere scuze, este generos, evită conflictele. Aceștia îl fac să se simtă în siguranță și la școală. Copilul depune un efort în toate, iar rezultatele acestei munci îl fac fericit și sigur pe capacitățile lui, care îl vor ajuta să își croiască un drum în viață.

11. Ce mesaj aveți pentru elevii și părinții acestei școli și care credeți că este rețeta succesului pentru un viitor strălucit?

Tuturor elevilor le spun cât de important este să fii atent în clasă, la răspunsurile colegilor, pentru că pot învăța din greșelile lor. Azi tehnologia este integrată în lecții și elevii au posibilitatea să afle lucruri minunate dintr-un singur click, dar pentru că tentația e mare, folosirea fără limite poate fi dăunătoare.

Tuța Vișescu de acum i-ar spune învățătoarei T.V. de atunci cât de diferite sunt cele două lumi. Chiar dacă am avut aceeași misiune, instrumentele de lucru și provocările au fost complet opuse. I-aș vorbi despre tehnologie, tablete inteligente și interactive, tablete și acces facil la informație (cu prea mare libertate pentru copii!), despre autoritatea profesorului, hărțuirea între copii (bullying), dar și despre fragilitatea emoțională a copiilor de azi, stimulată excesiv de ecrane.

Părinții sunt partenerii profesorilor în educarea copiilor. Ei dezvoltă relații de colaborare și încredere reciprocă. Îi sfătuiesc să fie implicați, să povestească cu copiii lor, să îi asculte, să citească seara împreună, să le ofere atenție, dar să nu devină hiperprotectori, pentru că îi vor face vulnerabili. Dacă au greșit, vor învăța din propriile greșeli și eșecuri; dacă au luat note/calificative mici, vor munci mai mult, vor fi mai atenți la explicații; dacă au conflicte cu alți colegi, să nu îi apere dacă nu au dreptate. Dacă au rezultate slabe la învățătură, să fie urmărit programul de odihnă, pentru că telefoanele și tabletele folosite până târziu în noapte îi privesc de somn și nu se pot concentra la lecții.

Foto: arhivă personală

Toamna în culori și zâmbete de copii

Cum transformă micii artiști din grupa mijlocie zilele ploioase în sărbători ale creativității? Lunile de toamnă nu aduc cu ele doar schimbări în natură, ci și o nesfârșită sursă de inspirație pentru activități didactice din grădiniță.

Grupa mare A, „Gryffindor“ a călătorit în timp, prin Bucureștiul interbelic, și a aflat cum făceau florăresele aranjamente colorate.

Nerăbdători să creeze și ei „bijuterii“ florale, copiii s-au apucat de treabă și au legat prietenii.

Grupa mijlocie A, „Buburuze“

Anotimpul a fost întâmpinat cu brațele deschise, cu mult entuziasm și, mai ales, cu o explozie de culoare. Prin intermediul activităților artistico-plactice și practice, preșcolarii au explorat schimbările din jur, transformând concepte abstracte în creații vizuale pline de originalitate și sensibilitate.

Locul în care ideile prind viață

În paginile următoare găsești povești și poezii scrise de elevii școlii noastre. Sunt rânduri în care au prins contur gânduri, emoții, întâmplări și chiar vise, fiecare purtând ceva din felul în care autorul privește lumea. Unele texte te vor face să zâmbești, altele te vor purta prin lumi imaginare sau îți vor aminti de lucruri simple și frumoase. Aici, fiecare cuvânt își găsește locul.

A doua casă

Maria Rachele Stan, 6 B

Dimineața mă trezește ceasul supărat,
Ghiozdanul greu mă așteaptă în colț, îmbufnat.
Și totuși merg la școală cu pasul ușor,
Că acolo mă așteaptă un viitor strălucitor.

În clasă, tabla-i plină de vise și de litere,
Doamna ne vorbește blând despre lumi și mistere.
Uneori e greu, recunosc, și mă cam încurc,
Dar din greșeli învățăm, chiar dacă mai și plângem.

În pauză râdem tare, uităm de orice notă,
Prietenii sunt totul, restul nu mai contează.
Școala e a doua casă, chiar de ne mai plângem,
Aici învățăm să visăm și, împreună, să creștem.

Clopoțelul a sunat

Cezara Lidia Chelariu-Cuc, 6 B

Clopoțelul a sunat,
Școala iarăși ne-a chemat.
Pe holuri e gălăgie
Și-un ocean de bucurie!

În caiete, rând pe rând,
Scriem tot ce-avem în gând.
Ora trece-n curând,
Ceasul îl privim oftând.

Profesorul trece pe rând,
Cu ochii în catalog căutând.
Eu stau în bancă tremurând,
Răspunsul în gând repetând.

Entre deux mondes

Iura Grosu, 8 A

Je suis l'astéroïde – toi,
mon école, tu es la lune.
Et désespérément je me
dirige vers mon avenir -
la menaçante Terre,
Alors que tu restes forte
et puissante telle une
immense mère,
Et sous mes yeux
tremblants tu ressembles
à une véritable brume.

Je te cueille comme un glaïeul,
je te frotte contre mes roches,
Et ta croûte froide mord
ma grise peau,
Comme si elle m'ordonnait
de ne jamais voler plus haut,
Pourvu que tu ne
deviennes pas féroce.

Mes remerciements ne
suffisent peut-être pas,
Quand tu m'as éveillé
puissamment,
Dans la vase tu m'as trouvé
et tu ne m'as pas éteint,

Comme une mosaïque
réussie tu m'as guidé,
Pour que je ne tombe
jamais en bas.

Depuis la Voie lactée, je
t'aurais écrit une lettre,
Pour annoncer que ma
victoire prend fin
Qu'il est temps que je te laisse
t'échapper de mes mains.
Je t'en supplie – ne crois
jamais que je sois un traître !

Cartea*Alexandru Brahă, 4 B*

Carte groasă sau subțire,
Tu ești drăguță din fire,
Ca o petală de trandafir,
Sau o floare bleu de crin.

Cu mândrie te privesc,
Abia aștept să te citesc,

Mă gândeam cu nerăbdare,
S-ajung să-mi deschizi
o nouă cale!

Te mândrești în sinea ta,
Nu prin vocea ta profundă,
Ci prin scrisul tău frumos,
Caligrafic, curios.

În aventuri tu mă conduci,
Mici, mari sau poate lungi,

Tu frumoasă oricum ești,
Și-mi place cum mă privești.

Pe munți, în mări și pe uscat,
Tu mă conduci neîncetat,
Și-ți mulțumesc dragă carte,
Din inima mea tu faci parte!

Dragă școală*Daria Pierșinaru, 4 B*

Dragă școală, am venit!
Cu ghiozdanul pregătit,
Cu caiete și culori
Și cu brațul plin de flori

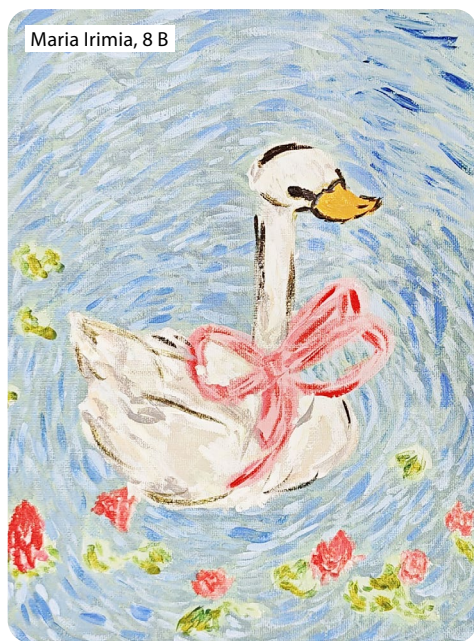
Astăzi sunt față în față
Cu cartea care
mă-nvață:
Cum să scriu
și să citesc,
Oamenilor să
povestesc.

Doamna
noastră-nvățătoare,
Cu glasul dulce
și blând,
Ne învață cu răbdare,
Printre cărți
cutureierând.

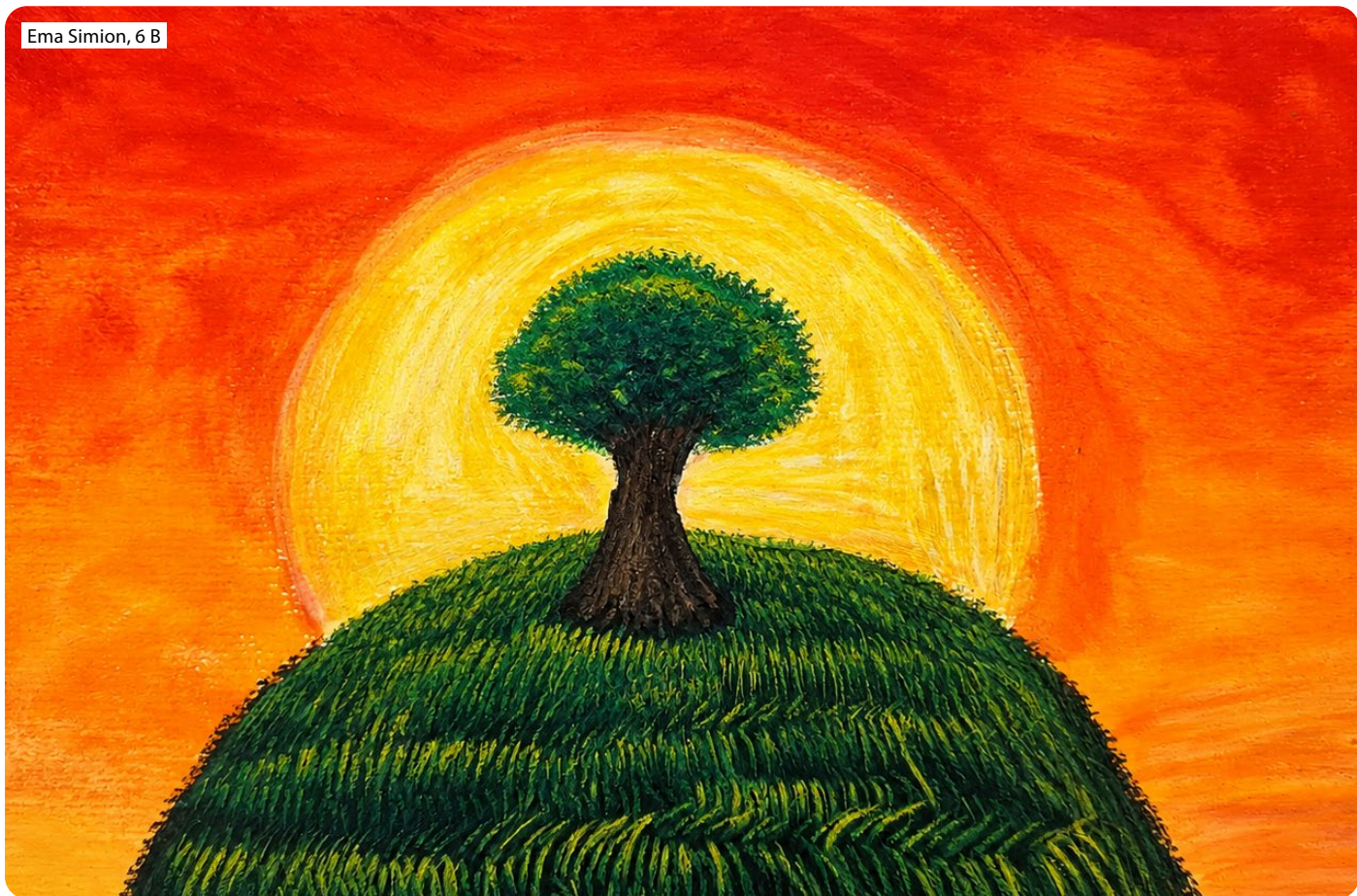
Chiar de e ușor
sau greu,
Ea ne-a susținut mereu.
Și așa cum e firesc
Dragă școală, te iubesc!

Lasă-ți imaginația să zboare!

O pată de culoare, o linie, o formă și, dintr-odată, apare ceva nou. Pe aceste pagini, lucrurile obișnuite pot arăta altfel: casele pot avea culori neașteptate, animalele pot prinde forme fantastice, iar locurile cunoscute se pot transforma în lumi nemaivăzute.

Ema Simion, 6 B

Iura Grosu, 8 A

PRO sau CONTRA?

Tudor Bărbulescu,
clasa 5 B

Eu cred că uniforma școlară este benefică pentru elevi. Atunci când o poartă, copilul conștientizează că nu se mai află într-un mediu de joacă, ci într-un cadru organizat, cu reguli care trebuie respectate. De exemplu, așa cum echipamentul sportiv ne amintește că ne aflăm pe teren și trebuie să respectăm regulile jocului, uniforma poate contribui la crearea unei atmosfere mai serioase în timpul orelor.

De asemenea, purtarea uniformeii poate reduce diferențele dintre elevi și presiunea de a avea haine scumpe sau la modă. De exemplu, un copil ai cărui părinți nu își permit haine de firmă nu s-ar mai simți diferit de colegii săi din cauza vestimentației. Cred că, dacă am purta cu toții haine asemănătoare, am acorda mai multă atenție personalității și calităților colegului de lângă noi și mai puțin stilului său vestimentar.

Mai mult, uniforma ne poate face să ne simțim parte dintr-o echipă, dintr-un colectiv ai cărui membri împărtășesc aceleași valori și respectă aceleași reguli.

Prin urmare, consider că uniforma școlară poate avea un rol important în viața elevilor, deoarece încurajează disciplina, diminuează diferențele legate de vestimentație și contribuie la apropierea dintre colegi, făcându-i să simtă că aparțin aceluiași colectiv.

Poezie și desen:

Petru Toma, clasa 5 B

Haina mea este spălată,
La dungă bine călcată,
La oglindă aranjată,
Să nu fie șifonată.
Guler alb și sacou mic,
Nu ne stă deloc rău – zic!

În această rubrică punem față în față diferite opinii despre subiectele prezentului, despre decizii care ne privesc direct. În această ediție dezbatem subiectul: uniforma școlară. Citește argumentele ambelor tabere și decide tu de partea cui ești!

Prof. română coordonator: Maria Alexandru

Sebastian Mihalcea

clasa 5 B

De la începutul anului școlar se vorbește despre introducerea obligatorie a uniformelor școlare. Acest subiect i-a împărțit pe elevi în două tabere: unii sunt de acord cu purtarea uniformei, în timp ce alții se declară împotriva acesteia. Din punctul meu de vedere, uniforma școlară nu ar trebui să fie obligatorie.

În primul rând, uniforma nu este întotdeauna confortabilă, iar mărimile disponibile nu se potrivesc tuturor elevilor. De asemenea, cumpărarea acesteia reprezintă un cost suplimentar pentru părinți. De exemplu, o familie cu doi sau trei copii ar trebui să cumpere mai multe seturi de uniforme pentru fiecare dintre ei.

În al doilea rând, dacă toți elevii ar purta haine similare, aceștia ar arăta aproape identic, iar posibilitatea de a-și exprima personalitatea și creativitatea prin vestimentație ar fi limitată. În plus, purtarea uniformei nu garantează că elevii vor fi mai disciplinați sau că vor obține rezultate mai bune la învățătură. Un elev poate purta zilnic uniforma școlii, dar poate continua să fie neatent la ore sau să nu își facă temele.

Sunt de acord că la școală trebuie să venim îmbrăcați decent, în haine curate și îngrijite, însă nu consider că este necesară introducerea unei uniforme obligatorii, deoarece aceasta ar putea limita libertatea de exprimare și confortul fiecărui elev.

1 Nu este întotdeauna confortabilă.

Uniforma nu este întotdeauna confortabilă.

2 Mărimile nu se potrivesc tuturor elevilor.

Mărimile disponibile nu se potrivesc tuturor elevilor.

3 Reprezintă un cost suplimentar pentru părinți.

Cumpărarea uniformei reprezintă un cost suplimentar pentru părinți.

4 Toți elevii ar arăta aproape identic.

Dacă toți elevii ar purta haine similare, aceștia ar arăta aproape identic.

5 Ar fi limitată posibilitatea de a-și exprima personalitatea și creativitatea.

Posibilitatea de a-și exprima personalitatea și creativitatea prin vestimentație ar fi limitată.

6 Uniforma nu garantează mai multă disciplină sau rezultate mai bune.

Purtarea uniformei nu garantează că elevii vor fi mai disciplinați sau că vor obține rezultate mai bune la învățătură. Un elev poate purta zilnic uniforma școlii, dar poate continua să fie neatent la ore sau să nu își facă temele.

De aceea, deși la școală trebuie să venim îmbrăcați decent, în haine curate și îngrijite, nu consider că este necesară introducerea unei uniforme obligatorii, deoarece aceasta ar putea limita libertatea de exprimare și confortul fiecărui elev.

Copiii întreabă, profesorii răspund

Am început lista cu întrebări primite de la voi pe adresa de e-mail amprente96@gmail.com, pe care te invităm să o folosești și tu atunci când ai nevoie de răspunsuri clare și la subiect din partea colectivului de profesori ai școlii. Poți întreba orice are legătură cu educația, materiile din orar, regulamentul școlii și multe altele. Curaj! Suntem aici să te ajutăm.

„La ce ne folosește, în viața de zi cu zi, să învățăm atâtea matematică, să știm formule chimice sau alte lucruri pe care nu le vom mai folosi niciodată după ce terminăm școala?”

Andrei P.

E adevărat, poate că în viitor nu vei folosi atât de des ceea ce înveți la școală. Nu te vei apuca să calculezi radicali pe stradă sau să faci analiza gramaticală a unei conversații cu prietenii. Cu toate acestea, multe dintre informațiile căpătate în școală te pot ajuta, chiar dacă nu îți dai seama imediat.

Când îți calculezi salariul sau faci un împrumut la bancă, când compari două abonamente sau când încerci să afli câta vopsea, gresie ori parchet îți trebuie pentru o cameră, ai nevoie de matematică. Când mergi cu bicicleta, când arunci o minge, când te întrebi de ce trebuie să lași telefonul să se răcească sau când montezi un bec, folosești, fără să-ți dai seama, idei pe care le-ai întâlnit la fizică. Biologia te ajută să-ți înțelegi propriul corp, să previi bolile și să te alimentezi corect. Și așa putea continua cu multe exemple.

Însă școala nu este doar despre informații, este și o sală de antrenament

pentru minte. Când rezolvi o problemă, compari, cauți explicații, formulezi întrebări sau încerci să găsești o soluție, înveți să gândești. De exemplu, gândește-te la materiile acestea ca la niște antrenamente la sală pentru creier: antrenezi logica, atenția la detalii, disciplina, capacitatea de a găsi soluții când dai de o problemă grea. Un creier antrenat cu materii diverse va ști să rezolve orice problemă reală din viață (chiar și unele care n-au legătură cu cărțile), pentru că știe cum să proceseze informația.

„De ce trebuie să facem atâtea teme acasă, după ce am stat deja 5-6 ore la școală? Nu ne ajunge cât învățăm în clasă?”

Maria S.

Este o întrebare pe care o are orice elev și este normal acest lucru. Adevărul este că ora de la școală seamănă foarte mult cu un antrenament de fotbal sau cu o oră de pian: profesorul îți arată schema, îți explică regulile și exersează puțin cu tine. Adevărata performanță (și relaxarea că ai înțeles cu adevărat) apare atunci când exersezi singur acasă!

Tema nu e gândită ca o pedeapsă, ci ca un „mușchi” pe care îl antrenezi ca să îți intre reflexele în minte. Secretul este

echilibrul: dacă o temă devine o epuizare totală, înseamnă că trebuie să te oprești și să găsești o metodă mai rapidă sau pur și simplu să ceri ajutor.

„De ce țin minte versurile de la o melodie nouă după doar două ascultări, dar la biologie sau geografie trebuie să citesc lecția de zece ori și tot o uit?”

Mihai A.

Pentru că atunci când asculți o melodie, creierul tău se distrează. Aude ritmul, simte emoția și se bucură de experiență. Nu stă cu gândul că trebuie să memoreze ceva. Și tocmai de aceea reține atât de ușor. Cu lecțiile se întâmplă uneori exact invers. Dacă te gândești de la început: „Of, iar am de învățat!”, creierul se încordează și vede lecția ca pe o sarcină grea. Dacă deschizi cartea cu gândul: „Ia să văd ce lucru nou descopăr astăzi!”, totul se schimbă. Creierului îi place să fie curios. Îi plac poveștile, surprizele și lucrurile care îl fac să spună „Aha!”. Când privești lecția ca pe o aventură și nu ca pe o obligație, informațiile se așază mult mai ușor în minte.

Secretul nu este doar să citești de mai multe ori, ci să fii curios! Când curiozitatea intră pe ușă, memoria o urmează.

Ce pui în rucsacul pentru excursie?

Știi senzația aceea că ai uitat să pui ceva în rucsacul copilului când pleacă în excursie, chiar și pentru o singură zi? Îți amintești ce lipsește abia pe drumul spre autocar sau stând de vorbă cu celelalte mame înainte de plecare; ba a rămas pelerina de ploaie în cuier, ba ai uitat în frigider pachetul pentru drum.

Daniela Purcaru,
mama lui Andrei, clasa 6 B

Ca mamă de băieți, încerc mereu să le pregătesc sau să le verific rucsacul, pentru că ei au tendința să uite mai multe lucruri decât mine. În timp, am alcătuit o listă cu toate cele necesare și am ajuns la cea mai bună variantă.

Numărătoarea inversă până la excursia școlară aduce nu doar entuziasm, ci și nervozitate sau o mulțime de întrebări pentru orice părinte, mai cu seamă pentru mame. Dacă este pentru prima dată când cel mic pleacă de acasă cu școala, pregătirea rucsacului devine o adevărată provocare. În trecut, eu stăteam trează aproape toată noaptea recapitulând tot ce are în ghiozdan și ce trebuie făcut înainte de plecare.

Odată, am uitat sendvișul pentru prima oprire. Cu altă ocazie, nu i-am pus bani cu care să cumpere ceva de la obiectivele turistice. Pentru a evita astfel de neplăceri, verifică lista de mai jos cu tot ce ai putea avea nevoie pentru o excursie de o zi, fie că este în Săptămâna altfel sau în Săptămâna verde!

Hainele de schimb, la baza rucsacului

Toamna, vremea este schimbătoare. Dimineața poate fi rece sau poate ploua, motiv pentru care copilul are nevoie de o pelerină de ploaie sau de o geacă impermeabilă cu glugă, pantaloni rezistenți și încălțăminte comodă, potrivită pentru mers pe noroi, dacă se face o scurtă drumeție.

În a doua parte a zilei, când se încălzește, cel mai bine este să fie îmbrăcat în straturi, astfel încât să poată da jos bluza cu mânecă lungă și să rămână în tricou. Recomandarea tuturor cadrelor didactice este ca la baza rucsacului să existe întotdeauna un tricou sau o bluză și un pantalon de schimb, în caz că transpiră ori se udă.

Opțional, la nevoie, adaugă o lotiune

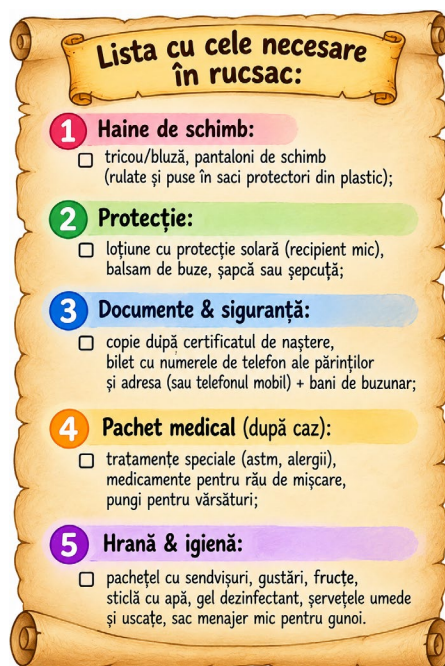
cu protecție solară într-un recipient mic, un balsam de buze și o șapcă.

Sfat: rulează hainele pentru a economisi spațiu și pune-le într-un sac din plastic, pentru a nu se uda în cazul unei ploi torențiale.

Pentru siguranța copilului

Ca orice mamă, iau în calcul toate scenariile (spre disperarea și amuzamentul cadrelor didactice) și nu pot să nu mă gândesc că s-ar putea rătăci de grup. Așa că pun într-un buzunar interior al rucsacului o copie a certificatului de naștere și un bilețel cu adresa de acasă, numărul meu de telefon și pe cel al tatălui. Copiii noștri nu au încă telefon propriu, dar dacă al tău are, este foarte util să îl pui în acel buzunar pentru a păstra legătura sau pentru a te contacta în caz de urgență.

Bineînțeles, dacă ai un copil mai mic, arată-i din timp unde găsește aceste lucruri și când trebuie să le folosească. Nu uita să pui tot acolo și banii de buzunar, fie că îi sunt necesari pentru biletele de intrare la obiective, fie pentru a-și cumpăra un suvenir sau un desert.

Sfat: Încurajează-l să-și facă singur bagajul, sub îndrumarea ta. Dacă știe exact unde se află fiecare lucru, îi va fi mult mai ușor să se organizeze pe parcursul zilei!

Medicamente, numai dacă are nevoie

Dacă copilul tău are anumite probleme de sănătate (astm, alergii, rău de mișcare) și are nevoie de tratament în anumite situații, nu uita să anunți însoțitorul și să menționezi acest fapt în fișa pe care toți părinții o completează înainte de plecare.

Dacă se confruntă cu răul de mișcare, administrează-i un antiemetic cu 30 de minute înainte de pornire. Amintește-i și copilului cum să folosească medicamentul, suplimentul sau pungile pentru vărsături, la nevoie, și lipește pe ambalaj o etichetă cu toate detaliile de administrare.

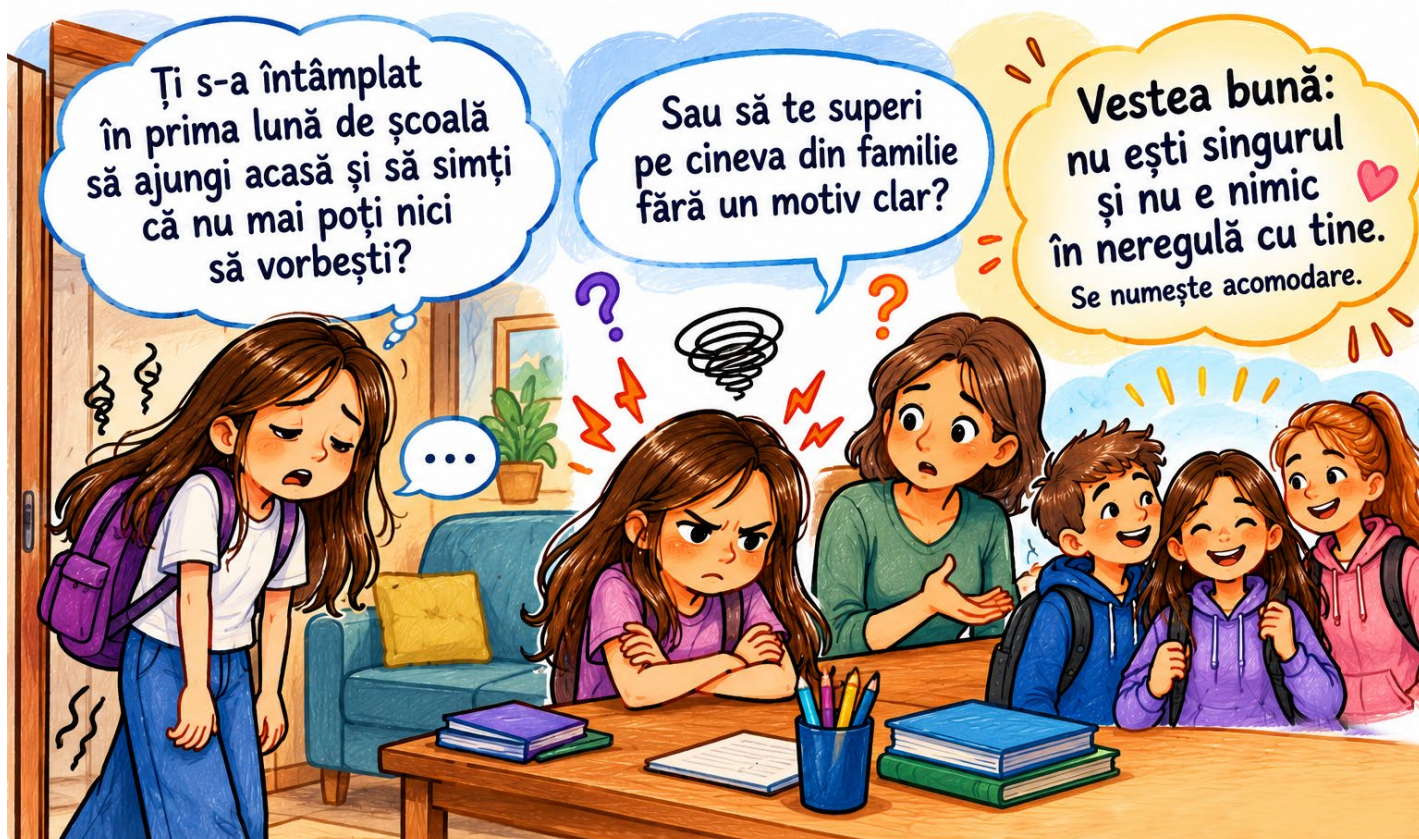
Pachetulul și apa, de nelipsit

O zi de excursie poate fi lungă, mai ales pe drumul de dus și de întors, din cauza traficului aglomerat. De aceea, este esențial să nu uiți acasă sendvișurile, gustările preferate, fructele, apa, șervețelele umede și uscate, precum și o soluție dezinfectantă de folosit înainte de masă.

Întrebă-l din timp ce și-ar dori la gustare sau cumpărați bunătățile împreună cu câteva zile înainte. Altfel, riști să pierzi autocarul în timp ce cauți un magazin deschis dimineața. Adaugă în rucsac și un sac menajer mic și învață-l să pună în el toate ambalajele și șervețelele folosite, pentru a nu le lăsa în autocar.

„De ce sunt atât de obosit(ă) după școală?”

Începutul anului școlar, pe înțelesul tău

Ți s-a întâmplat în prima lună de școală să ajungi acasă și să simți că nu mai poți nici să vorbești? Sau să te superi pe cineva din familie fără un motiv clar? Vestea bună: nu ești singurul și nu e nimic în neregulă cu tine. Se numește acomodare.

**Ioana
Georgiana
Fumureanu,**
Consilier școlar,
psiholog
și profesor

Ce se schimbă, de fapt?

Ai program fix, reguli, colegi sau profesori noi, mai puțin timp de joacă și mai multă atenție cerută față de perioada de vacanță. Creierul tău muncește enorm, chiar dacă din exterior „doar ai stat în bancă”. De aceea oboseala de la început este normală.

Cum îți dai seama că treci prin acomodare?

- Ești mai obosit sau mai iritat decât de obicei.
- Te doare burta sau capul dimineața, înainte de școală.
- Dormi mai agitat sau îți este greu să adormi.
- Îți e dor de casă sau de vechea clasă.
- Ai izbucniri acasă, deși la școală te-ai purtat bine.

De obicei, acomodarea durează câteva săptămâni. Fiecare are ritmul lui, iar asta nu înseamnă că faci ceva greșit.

Șase mici obiceiuri care ajută

- Pregătește-ți ghiozdanul seara – dimineața devine mult mai liniștită.

- Culcă-te la o oră fixă și închide ecranele cu o oră înainte.
- Ia o pauză după școală. Pot fi 20–30 de minute de joacă, mișcare sau muzică, înainte de teme.
- Spune un lucru bun și unul greu din zi unui om de încredere, chiar și în doar două propoziții.
- Fă un singur pas spre un coleg. Un salut sau o întrebare. Nu trebuie să fii cel mai popular și nici să îți faci prieteni imediat, un coleg bun e suficient.
- Respiră! Înainte de un test sau când te copleșesc emoțiile: inspiră 4 secunde, expiră 6, de 5 ori. Antrenează-te acasă în condiții de stres mai mic și vei reuși și la școală.

Când să ceri ajutor?

Dacă după două-trei luni încă te simți rău, dacă ți-e frică să vii la școală sau dacă cineva te jignește ori te lovește, vorbește cu un adult cât mai rapid: părinte, diriginte sau cu mine, consilierul

școlii. Nu este o slăbiciune, ci un semn de curaj. Ușa cabinetului de consiliere este deschisă pentru tine!

Întreabă consilierul

Întrebări pe care le aud des:

„Nu am prieteni în clasa nouă. Ce fac?”
Începe mic: stai lângă cineva la pauză, cere un creion, întreabă ce joc îi place. Prietenii se construiesc în timp, iar mulți colegi se simt la fel ca tine.

„Mă doare burta în fiecare dimineață. Sunt bolnav?” Emoțiile se pot simți în corp, dar spune-i unui părinte. Dacă durerea persistă, e bine să te vadă și un medic, ca să fie totul în ordine.

„Părinții mei se ceartă și nu mă pot concentra.” Nu este vina ta și nu tu trebuie să rezolvi. Este firesc să-ți fie greu să te concentrezi. Poți vorbi cu mine sau cu învățătorul/dirigintele tău.

Trimite și tu o întrebare pe email-ul:
consiliere@scoala96.ro.

Folosești adresa de email de școală
ca mesajul să ajungă la mine!

Recomandări pentru profesori

Primire caldă și rutine clare:
elevii se liniștesc când au predictibilitate, când știu la ce să se aștepte.

Observați elevul retras sau agitat și anunțați consilierul, ca să intervenim din timp.

Corecții în privat, iar efortul remarcăți-l în fața clasei.

Oferti siguranță elevilor și încercare să se exprime.

Recomandări pentru părinți

Ajutați copilul cu o rutină previzibilă, cu somn suficient, dimineți fără grabă și timp liber în fiecare zi. Nu aglomerați programul cu prea multe opțiuni.

Întrebați concret: „Ce te-a făcut să râzi azi?” sau „Ce ai vrea să îmi povestești din ziua de azi” în loc de „Cum a fost la școală?”.

Creați o rutină în care zilnic să îi povestiți și dvs. ce v-a bucurat sau ceva interesant din ce ați trăit în ziua respectivă.

Foarte important este să lucrați la relație, să vă conectați cu el înainte de a încerca să-i corecți comportamentul. O îmbrățișare sau o vorbă caldă, apoi limita sau soluția, pot face minuni.

Nu veniți imediat cu soluții la problemele copilului, fie că vorbim de teme, conflicte cu colegii sau alte situații care îl provoacă. Începeți prin a-l asculta și a-i valida emoția „Pare frustrant”, „Cred că te-a înfuriat/întristat/bucurat” etc. urmând ca prin întrebări de clarificare să vedeți ce s-a întâmplat exact și ce soluții a găsit el sau ce crede că va putea face diferit data viitoare. Aveți încredere în el că are cele mai bune soluții.

Remarcați ce face bine, nu doar ce face greșit. Copilul are nevoie de atenție și o va căuta oricum. Dacă oferiți atenție doar atunci când are un comportament care nu vă place (chiar dacă îl muștrați/pedepsiți, tot atenție se numește) doar că are efecte negative asupra încrederii în el și studiile au demonstrat că a pune accent pe ce face bine/diferit astăzi față de ieri (comparația cu sine) și pe momentele în care comportamentul este cel dorit ajută mai mult la creșterea încrederii în sine și a responsabilității asupra comportamentului dorit.

Aveți grijă de relația dintre voi chiar dacă a apărut separarea între timp. Din rolul de părinți nu putem divorța, iar tensiunea dintre adulți se vede în comportamentul și în atenția copilului la școală. Dacă nu știți cum să faceți schimbări pentru a fi mai bine în relație, cereți ajutorul. Copilul devine relația dintre mami și tati.

Vă doresc un an școlar echilibrat, plin de curiozitate și de conexiuni bune!

Recomandări de carte

Domnișoara Poimăine și joaca de-a Timpul

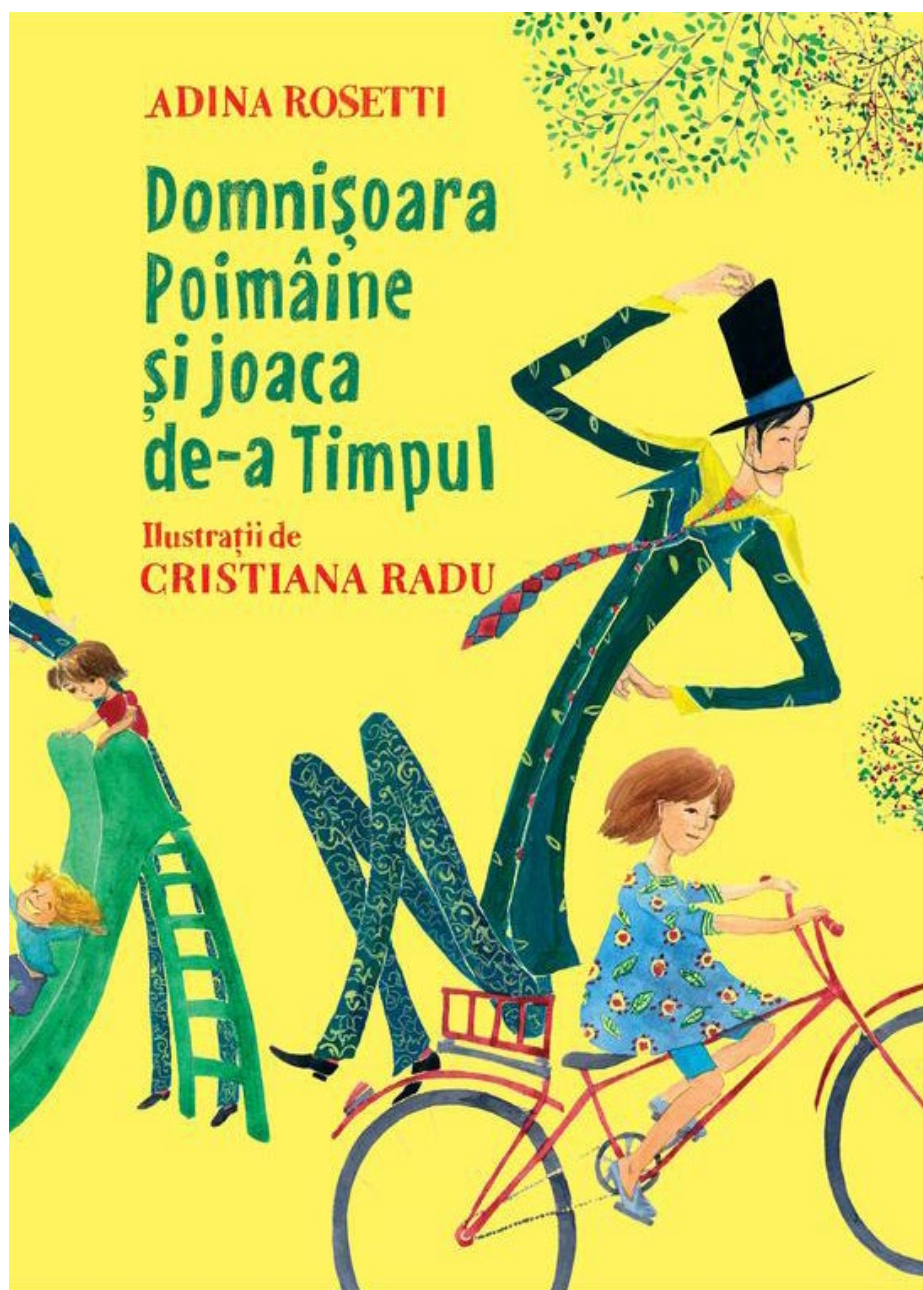
de Adina Rosetti,
ilustrații de Cristiana Radu

Există întrebări pe care copiii le pun firesc, dar la care adulții descoperă că răspund greu. Cum explici diferența dintre ieri, azi, mâine și poimăine unui copil care încă trăiește într-un prezent continuu, în care ziua de vineri pare la fel de îndepărtată precum următoarea vacanță? Dintr-o astfel de provocare s-a născut și volumul *Domnișoara Poimăine și joaca de-a Timpul*, carte pe care Adina Rosetti a scris-o încercând să îi ofere fiicei sale o explicație accesibilă pentru una dintre cele mai abstracte noțiuni pe care le întâlnim în copilărie: timpul.

Rezultatul este însă mult mai mult decât o simplă poveste cu rol explicativ. Autoarea construiește un univers imaginar plin de farmec, în care timpul capătă chip, voce și personalitate. În centrul acestui regat se află Vrajitorul Timp, gardianul echilibrului dintre trecut, prezent și viitor, cel care se asigură că lucrurile se desfășoară nici mai repede, nici mai încet. În jurul lui gravitează personaje cu nume familiare și surprinzătoare deopotrivă: Domnul Azi, Doamna Ieri, Domnișoara Măine și multe alte întru-chipări ale unor cuvinte pe care copiii le folosesc zilnic fără a le privi cu adevărat.

Dintre toate acestea, cea mai memorabilă rămâne Domnișoara Poimăine. Nerăbdătoare, impulsivă și dornică să crească mai repede, ea pare desprinsă din gândurile oricărui copil care își imaginează că viața adevărată începe undeva în viitor. Dorința ei de a grăbi timpul pune însă în mișcare o serie de evenimente care amenință echilibrul întregului regat.

Nu vom insista asupra aventurilor prin care trece eroina, pentru că o mare parte din farmecul cărții stă tocmai în descoperirea lor. Merită însă remarcat felul delicat în care Adina Rosetti vorbește despre răbdare și despre bucuria prezentului. Fără să devină moralizatoare și fără să ofere lecții directe, autoarea sugerează că fiecare lucru are timpul său și că dorința permanentă de a ajunge „mai repede” ne

poate face să ratăm frumusețea momentului pe care îl trăim acum.

Una dintre cele mai reușite dimensiuni ale cărții este jocul permanent cu limbajul. Adverbele de timp, elemente aparent banale ale vocabularului, sunt transformate în personaje vii, cu trăsături ușor de recunoscut. „Numaidecât” este mereu grăbit, „Cândva” amână orice, iar celelalte personaje se definesc prin comportamente care îi fac pe cititori să zâmbescă și să stabilească imediat legături cu oameni din viața lor.

Această personificare inteligentă funcționează la mai multe niveluri. Copiii mai mici se vor bucura de umor și de caracterul ludic al poveștii, în timp ce școlarii vor descoperi plăcerea de a privi cuvintele altfel decât o fac în mod obișnuit. Cartea îi invită să observe sensurile, nuanțele și relațiile dintre cuvinte, transformând gramatica într-o aventură imaginară. Rareori întâlnim volume care să reușească acest lucru cu atâta naturalețe.

În același timp, povestea devine un excelent pretext pentru dialog. Dincolo de întâmplările fantastice, ea ridică întrebări importante despre emoții, alegeri și greșeli. Ce înseamnă să fii nerăbdător? Cum ne dăm seama că am luat o decizie proastă? Ce facem atunci când lucrurile scapă de sub control? Și, poate cel mai important, cum învățăm să avem răbdare cu noi înșine?

Aceste întrebări nu sunt formulate explicit, dar apar firesc după lectură. Tocmai de aceea volumul poate funcționa foarte bine atât în familie, cât și în mediul școlar, ca punct de plecare pentru conversații autentice cu copiii.

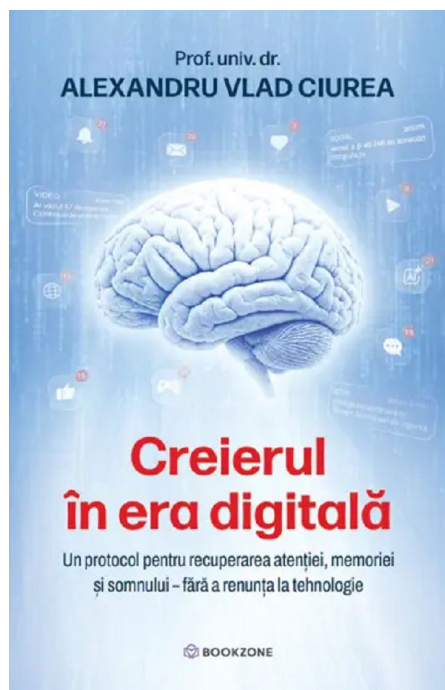
La fel de importantă este contribuția ilustratoarei Cristiana Radu. În multe cărți pentru copii, imaginea are rolul de a completa textul. Aici, ilustrațiile par să spună propria lor poveste. Ele nu se limitează la a reprezenta personajele și întâmplările, ci construiesc o lume vizuală bogată, plină de detalii care invită la explorare și reinterpretare. Cititorul are adesea senzația că parcurge două povești simultan: una spusă prin cuvinte și alta prin imagini. Această independență a ilustrațiilor oferă volumului o profunzime aparte și transformă fiecare recitare într-o nouă ocazie de descoperire. Copilul observă lucruri diferite de fiecare dată, iar lectura capătă astfel o dimensiune interactivă și participativă. Poate că acesta este și marele merit al cărții: reușește să vorbească despre un concept abstract fără să-l simplifice excesiv. Timpul nu este redus la o definiție și nici transformat într-o lecție didactică. El rămâne misterios, fascinant și plin de posibilități, exact așa cum îl percep copiii.

Domnișoara Poimăine și joaca de-a Timpul este o carte care îmbină armonios imaginația, umorul și reflecția. Preșcolarii vor fi cuceriți de personaje și de ilustrații, iar copiii de vârstă școlară vor descoperi în spatele aventurii întrebări care îi privesc direct. Este una dintre acele cărți rare care pot fi citite atât pentru plăcerea poveștii, cât și pentru conversațiile pe care le deschid după ultima pagină. Mai ales într-o lume în care și copiii par grăbiți să ajungă cât mai repede la următoarea etapă, povestea Domnișoarei Poimăine ne amintește, cu blândețe și umor, că există o bucurie aparte în a rămâne puțin mai mult în clipa de acum.

Creierul în era digitală

de prof. univ. dr. Alexandru Vlad Ciurea

Cât timp petrecem pe zi cu ochii în telefon? Câte notificări ne întrerup oră

de oră? Și ce se întâmplă cu atenția, memoria, somnul și capacitatea noastră de a ne concentra atunci când suntem permanent conectați? Sunt întrebări care ne privesc pe toți: copii, adolescenți, părinți, profesori și bunici. În volumul „Creierul în era digitală”, de prof. univ. dr. Alexandru Vlad Ciurea, găsești atât răspunsuri la întrebările tale, cât și soluții și recomandări. Este o carte care merită să ajungă în cât mai multe biblioteci de familie.

Autorul, unul dintre cei mai cunoscuți neurochirurghi români, vorbește despre creier și despre felul în care acesta este influențat de lumea digitală în care trăim. Cartea pornește de la realitatea cotidiană, cu telefoane, tablete, calculatoare, rețele sociale și avalanșa de informații cu care ne confruntăm zi de zi. Pentru elevi, lectura poate fi un prilej de a înțelege mai bine de ce este important să existe un echilibru între timpul petrecut în fața ecranelor și activitățile care stimulează atenția și gândirea. Pentru părinți și profesori, poate oferi un alt mod de a privi relația copiilor cu tehnologia. Iar pentru bunici, este o ocazie de a înțelege mai bine lumea digitală în care cresc nepoții lor.

Unul dintre motivele pentru care trebuie să citești această carte este că nu vorbește despre tehnologie ca despre un dușman, ci despre necesitatea de a înțelege efectele pe care mediul digital le poate avea asupra creierului și comportamentului nostru. În locul unei interdicții

generale, cartea pune accent pe informa-re și echilibru.

Poate fi citită individual sau împreună cu cei din familie. Un capitol poate deveni punctul de plecare pentru o discuție între un părinte și copil, între un profesor și elevi sau chiar între generații.

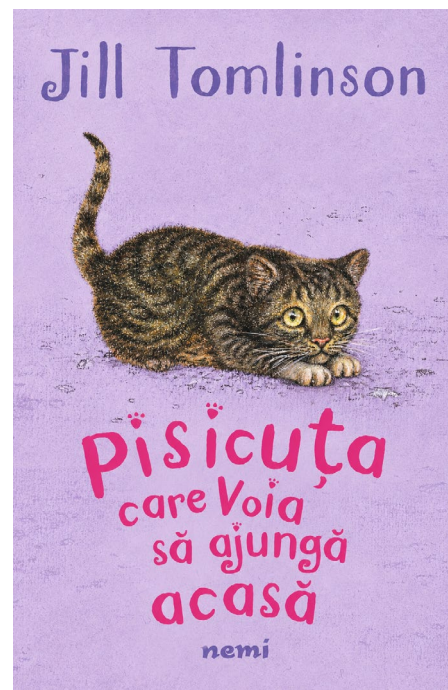
În lumea ecranelor, în care copiii prezentului învață să trăiască, iar adulții încearcă să țină pasul cu schimbările tehnologice, „Creierul în era digitală” este mai mult decât o carte despre creier, este o lecție prețioasă despre cum putem menține echilibrul între conectarea digitală și viața de zi cu zi.

Pisicuța care voia să ajungă acasă

de Jill Tomlinson

Recomandată de: Anastasia Decu, clasa 3 C

În carte este vorba despre o pisicuță vârgată pe nume Suzy. Ea trăiește în Franța, într-o familie de pescari cu patru copii. Într-o bună zi, din greșală, Suzy adoarme în coșul unui balon cu aer cald. Balonul plutește peste mare până în Anglia.

Acolo, în Anglia, Suzy este adoptată de o bătrânică foarte drăguță, care o hrănește cu pește și o îngrijește foarte bine. Cu toate acestea, îi era dor de familia sa din Franța și își dorea să se întoarcă acasă.

După mai multe peripeții hazlii, ea reușește să se întoarcă în țara sa.

Cel mai mult mi-au plăcut curajul și istețimea pisicuței.

Vă recomand tuturor această carte!

Recomandări de evenimente

Film

Insula pierdută – o aventură animată despre prietenie și amintiri

Uneori, cele mai frumoase aventuri nu ne poartă doar spre lumi necunoscute, ci și mai aproape de oamenii care contează pentru noi. Ce se întâmplă atunci când două prietene care au crescut împreună descoperă că viitorul le-ar putea duce pe

drumuri diferite? De la această întrebare pornește *Insula pierdută* (Forgotten Island), noua animație DreamWorks, care aduce pe ecran o poveste despre schimbare și puterea amintirilor, presărată cu momente fantastice, amuzante și emoționante.

Filmul, care rulează în cinematografele din România, le aduce în prim-plan pe Jo și Raissa, două prietene foarte apropiate încă din copilărie. Ajunse la finalul liceului, ele se pregătesc să pornească pe drumuri diferite. O întâmplare neașteptată

le conduce însă spre insula misterioasă Nakali, pe care o căutau încă din copilărie. Aici, creaturile magice, pericolele și descoperirile surprinzătoare le vor pune la încercare nu doar curajul, ci și legătura dintre ele.

Dincolo de imaginile spectaculoase și de momentele pline de umor, povestea ridică o întrebare cât se poate de apropiată de viața reală: poate o prietenie să rămână la fel de puternică atunci când oamenii cresc, se schimbă și încep să-și construiască propriile drumuri?

O brățară, zeci de amintiri

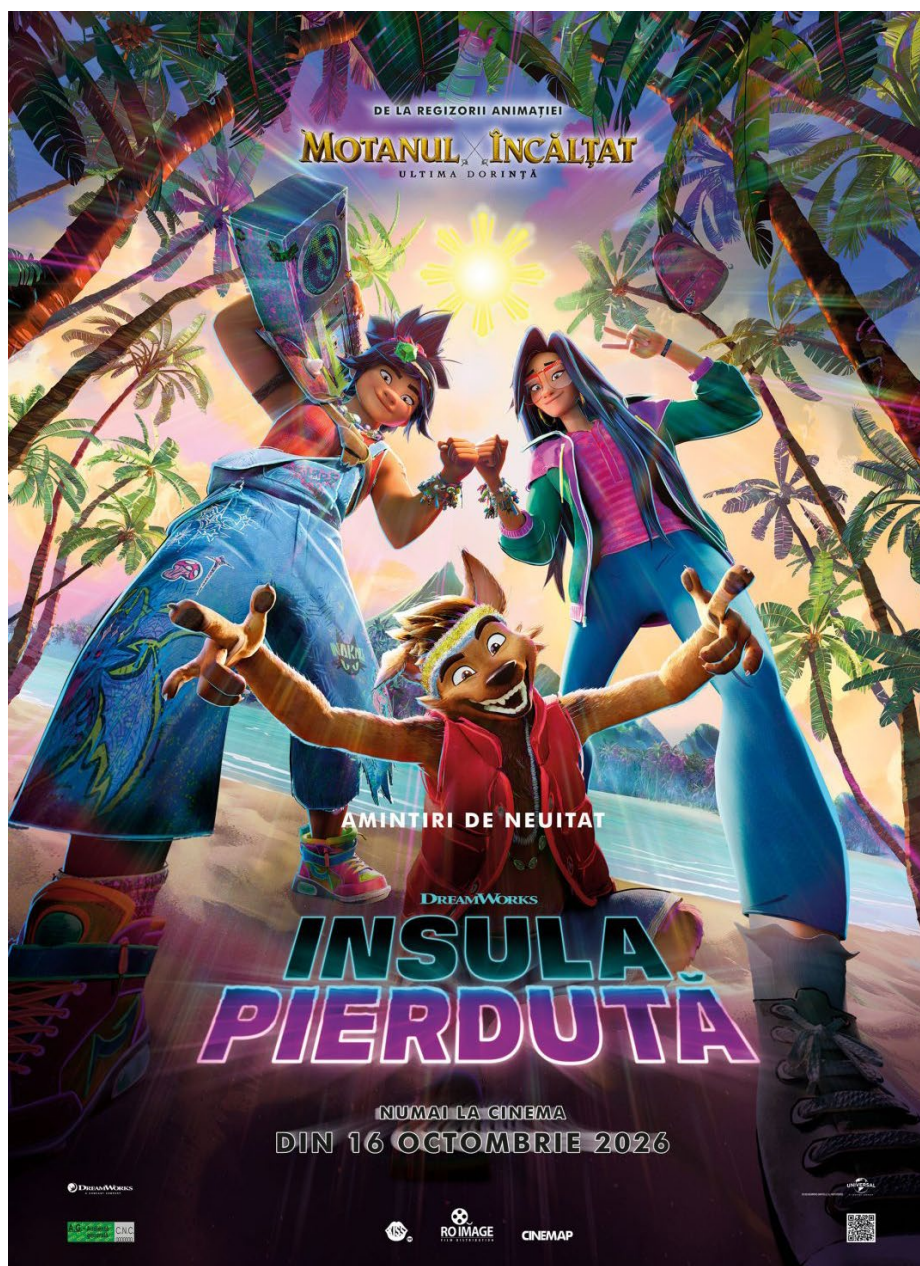
Unul dintre cele mai frumoase simboluri ale filmului este brățara prieteniei purtată de cele două fete. De fiecare dată când li se întâmplă ceva important, ele adaugă câte un mic obiect decorativ, un charm, care le amintește de momentele petrecute împreună. În timp, brățara devine un fel de jurnal al relației lor, în care fiecare element păstrează povestea unei întâmplări speciale.

Ideea este simplă și, tocmai de aceea, emoționantă. O surpriză, o pățanie hazlie sau o clipă de neuitat capătă astfel un loc al său. Brățara devine mai mult decât un accesoriu: o colecție de amintiri pe care le pot purta mereu cu ele.

Un univers plin de culoare și surprize

Insula Nakali este un tărâm populat de creaturi magice și mitologice inspirate din folclorul filipinez, mai puțin cunoscut publicului larg. Întâlnirea cu aceste personaje poate stârni curiozitatea spectatorilor tineri față de legende și credințele altor popoare, transformând călătoria într-o ocazie de descoperire culturală.

Farmecul acestui univers este amplificat de stilul vizual îndrăzneț, care combină animația tridimensională cu secvențe desenate în 2D, inspirate de anime. Acestea apar inclusiv în momentele în care personajele își evocă amintirile, fiecare stil reflectând felul propriu în care acestea re trăiesc trecutul. Rezultatul aduce dinamism poveștii și un plus de expresivitate și umor.

Coloana sonoră contribuie la identitatea apartenă a filmului, valorificând și sonorități inspirate din tradițiile muzicale filipineze. Muzica însoțește momentele vesele și pe cele emoționante, iar unele melodii capătă o semnificație aparte, amintindu-ne că un cântec poate readuce în prezent o persoană dragă, un loc sau o clipă specială.

O insulă misterioasă, personaje surprinzătoare și o poveste care trece de la râs la emoție – Insula pierdută are ceva de oferit fiecărui spectator. Copiii se pot bucura de creaturile fantastice și de situațiile amuzante, adolescenții se pot regăsi în întrebările despre viitor, schimbare și prietenie, iar adulții pot recunoaște în poveste propriile amintiri și legături care au rămas importante, chiar și atunci când viața i-a purtat pe drumuri diferite.

Poate că merită să-i acordați o după-amiază la cinema. Iar dacă, la ieșire, simțiți nevoia să-i scrieți unui prieten, să răsfoiți fotografii vechi sau să vă amintiți de o întâmplare pe care numai voi o înțelegeți, înseamnă că filmul v-a oferit ceva ce merită păstrat și dincolo de genericul de final.

Sursă foto: roimage.ro

Musical

„Erus și Valea Iubirii”

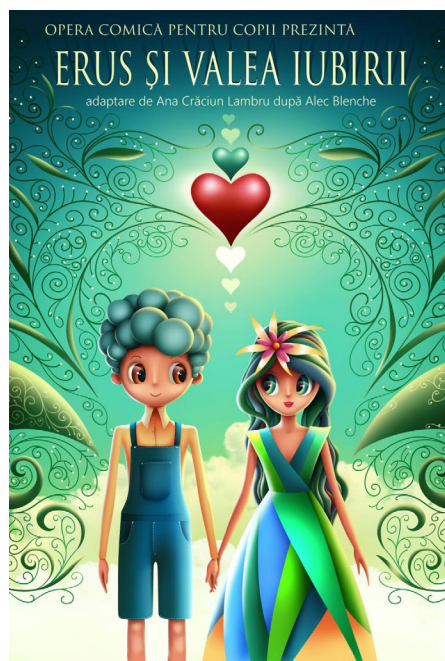
O poveste despre prietenie, curaj și bunătate

Ce-ar fi dacă, pentru câteva ore, am lăsa caietele deoparte și am porni într-o aventură într-o lume în care prietenia, curajul și bunătatea pot schimba lucrurile? „Erus și Valea Iubirii” este o poveste care îi invită pe copii să privească dincolo de întâmplările de pe scenă și să se gândească la propriile alegeri.

Erus revine în Valea Iubirii într-un musical inspirat din seria de povești creată de Alec Blenche. Personajele trec prin situații care le pun la încercare curajul și le dau ocazia să descopere cât de importante sunt prietenia, generozitatea și grija față de cei din jur.

Spectacolul îmbină muzica, dansul și teatrul, astfel încât povestea este ușor de urmărit și captează atenția tuturor, și a celor mici, și a celor mari. Pentru toții copii, întâlnirea cu Erus poate fi și un prilej de a discuta, după spectacol, despre emoții, despre felul în care ne purtăm cu ceilalți și despre puterea unor gesturi simple.

Descoperă povestea lui Erus și bucură-te cu prietenii sau cu familia de o întâlni-

re cu muzica și teatrul. Poate fi una dintre acele ieșiri despre care vei continua să vorbești și după ce se închide cortina.

Începând cu 20 noiembrie, „Erus și Valea Iubirii” poate fi urmărit pe scena Sălii Mari a Operei Comice pentru Copii, în regia Anei Crăciun Lambru.

Sursă foto: <https://operacomica.ro>

Spectacol

„Eu pot, eu sunt magician” – Când copiii devin eroi de poveste

Dacă poveștile ar putea fi trăite, nu doar ascultate, oare câți copii ar îndrăzni să intre

în lumea lor? La Teatrul Național pentru Copii Abracadabra, răspunsul se descoperă pe scenă, acolo unde micii spectatori devin personaje, iar imaginația transformă fiecare întâlnire într-o aventură.

Inițiat de Fundația Abracadabra, în parteneriat cu Teatrul Național București, proiectul este condus de actorul Marian Rălea, cunoscut de generații întregi drept Magicianul poveștilor. Alături de actori, copiii pășesc în universul basmelor românești, își asumă roluri și iau parte la întâmplările poveștii. Cu puțină recuzită, multă fantezie și poftă de joc, ei descoperă că pot fi curajoși, că pot lua inițiativa și că binele învinge atunci când ai îndrăzneala să lupți pentru el.

Aici, teatrul nu înseamnă doar să privești, ci să participi, să te joci și să descoperi bucuria de a fi, măcar pentru o oră, eroul unei povești.

Unde? Sala Media a Teatrului Național București

Când? Duminică, de la ora 11:00

Pentru cine? Copii cu vârste între 4 și 10 ani

Durata: aproximativ o oră

Prețul biletului: 60 de lei, la care se poate adăuga taxa de procesare pentru achiziția online.

Următoarele reprezentații: 18 și 25 octombrie, 8, 15, 22 și 29 noiembrie.

Uneori, cea mai frumoasă magie nu se întâmplă în paginile unei cărți, ci atunci când un copil pășeste pe scenă și descoperă că și el poate fi eroul poveștii.

Surse foto: - pagina de Facebook Duminici la Teatrul Național pentru copii Abracadabra

Cetatea fortificată din Prejmer, mărturie a istoriei transilvănene

Cetatea Prejmer este mai mult decât un simplu monument istoric, este o mărturie vie a culturii din istoria Transilvaniei. Aflată în localitatea Prejmer, această cetate medievală reprezintă un pilon al identității și tradițiilor. Cu zidurile sale înalte și biserica sa impunătoare, cetatea îți oferă o privire captivantă în trecutul îndepărtat al regiunii.

• Prof. Gina Mihai

La doar o scurtă călătorie de 15 minute de Brașov, această cetate medievală te așteaptă cu brațele deschise să îți arate secretele sale bine păstrate. Astăzi, Cetatea Prejmer este recunoscută ca monument UNESCO și atrage turiști din întreaga lume datorită bogăției sale culturale și istorice.

Cetatea Țărănească Prejmer și Biserica Evanghelică se află în incinta Sitului rural Prejmer, un loc inclus în Patrimoniul Mondial UNESCO. Această cetate se remarcă prin faptul că e cea mai puternică fortificație săsească din Transilvania.

Un refugiu imbatabil

Unul dintre aspectele remarcabile ale cetății Prejmer este caracterul său defensiv. În fața invaziilor constante și a asediilor repetate, locuitorii și-au adaptat cetatea pentru a face față provocărilor. Zidurile înalte și groase, porțile de fier și podurile mobile sunt doar câteva dintre

metodele de apărare care au făcut din cetate un refugiu sigur pentru comunitatea săsească.

În timpul asediilor, locuitorii căutau adăpost în interiorul cetății și, în ciuda condițiilor dificile, nu își neglijau educația. Una dintre încăperile acestuia era destinată școlii, primii dascăli fiind menționați între anii 1460 și 1556.

Pe lângă funcția sa defensivă, Cetatea Prejmer a avut și un rol vital în viața comunității locale. În interiorul zidurilor sale, locuitorii se adunau pentru diverse activități sociale și religioase, de la târguri și piețe locale până la reuniuni ale consiliului și ceremonii religioase.

Originile și construcția bisericii

Pe un spațiu larg din centrul satului a fost ridicată cetatea bisericească din această localitate, amplasată la limita de est a așezărilor săsești. Istoria localității, care se află la distanță mică de trecătoarea Buzău, un loc de pătrundere a invazii-

lor în Transilvania, este determinată de numeroase asedii, cotropiri și distrugeri prin intervenție inamică. Răspunsul impresionant la această solicitare este cetatea bisericească, cea mai puternic fortificată a sașilor din Transilvania. La mijlocul ansamblului stă biserica cu hramul Sfintei Cruci, a cărei construcție, probabil de către Ordinul Teuton, a fost începută în 1218, fiind concepută ca o biserică cu plan central. Zidurile acestui edificiu au fost ridicate inițial doar până la înălțimea de trei metri. După 1240, construcția a fost continuată și au fost folosite elemente stilistice caracteristice goticului cistercian: bolți sexpartite, ferestre rotunde, capiteluri cu croșete, arcaturi cu arce frânte și capele laterale corului. Pe peretele de est al corului sunt două ferestre cu arc frânt. În secolul al XV-lea, deasupra careului este ridicat un turn-clopotniță, iar brațul de vest este prelungit. De la această fază de construcție datează portalul de vest, empora de vest și bolta gotică târzie în formă de plasă cu nervuri din cărămidă. Capela nordică este transformată în sacristie, accesul realizându-se printr-un portal cu ancadrament renașcentist.

Fortificațiile cetății

Zidul de incintă de formă ovală a fost construit în sec. XV, are un diametru de ~72 de metri și este compus dintr-un zid de trei-patru m grosime și înalt de 10-12 metri, care este întărit de patru turnuri (trei cu plan circular și unul poligonal), de coridorul porții (lungime de 32 de metri) și de castelul construit ulterior.

Zidul de apărare era încoronat de un coridor de strajă lat, care permitea circulația mai multor oameni într-un rând. Accesul se făcea din camerele superioare, în așa fel încât se puteau ocupa repede pozițiile de apărare. Acest coridor nu era acoperit ca astăzi cu un acoperiș în două ape, ci de unul într-o apă, cum se poate observa la șarpantă și într-o veche stampă reproducă în cartea „Das Sächsisches Burzenland“ din anul 1898.

Interiorul bisericii

Planul inițial al bisericii cu hramul Sfânta Cruce este o cruce grecească (cruce cu brațe egale). Centrul ei este un pătrat de 6 x 6 metri, brațele crucii compunându-se dintr-o travee de 6 x 6 metri și o absidă formată din cinci laturi ale unui octogon.

Brațul din vest, prelungit în secolul al XVI-lea, are o lungime de 15 metri și este închis de un perete drept. Patru stâlpi formează traveea centrală, care se deschide cu patru arce ale goticului timpuriu spre cele patru brațe ale crucii. În cursul renovării din anii '60 ai secolului XX, acești stâlpi și turnul au fost demontate piatră cu piatră și s-a ridicat câte un stâlp din beton armat, după care stâlpii și turnul au fost recondiționate cu pietrele existente. Acești stâlpi susțin bolțile și turnul central, înalt de 39 m.

Biserica fortificată din Prejmer, supranumită și „Bijuteria Transilvaniei”, este unul dintre cele mai bine păstrate monumente medievale din Europa. Totodată, aceasta adăpostește o mulțime de obiecte de artă.

Obiecte de artă și patrimoniu

Orga veche (fără pedală) se afla pe galeria din vest. În anul 1676 s-a achiziționat o orgă nouă pentru 65 fl. – florin: monedă de aur sau argint de circulație internațională, moment în care a fost angajat un organist. Această orgă s-a mutat în cadrul lucrărilor de restaurare din anul 1970 de către Karl Einschenk (Brașov) pe galeria din vest.

În anul 1804 se ridică un altar nou (foto 2), al cărui panou central este pictat de pictorul brașovean Friedrich Miess. Acest tablou se află astăzi pe perețele de vest al navei laterale din nord. Cele opt panouri fixe, predela și încadrarea sculptată s-au pierdut.

După ce în anii '70 ai secolului XX parohia din Drăușeni a fost desființată, **amvonul din secolul XVIII** a ajuns la Prejmer. Stranele sunt și mai vechi decât amvonul: strana preotului datează din anul 1515, iar cea a corului bisericii din anul 1526.

Alte obiective din cadrul cetății

Lângă ușa din sud s-a păstrat o piatră-etalon de 50 livre (28,0645 kg), care, după vechea tradiție, a fost folosită ca „**Piatra rușinii**”. De ea erau legați hoții și adulterii duminică dimineața, așa că cei care veneau

Foto 2

Foto 3

la slujbă îi batjocoreau. Ultimul caz de folosire în acest scop a fost în anul 1855.

În timpurile de război, aceste camere erau folosite ca locuință. Remarcabil este că existau două „camere de școală”, ceea ce înseamnă că nici în timp de război procesul de învățământ nu era întrerupt.

Astăzi, majoritatea camerelor sunt goale, iar în unele au fost amenajate mici ateliere meșteșugărești muzeale și o clasă de școală.

Deasupra coridorului porții s-a construit în anul 1793 magazia fiscală, în care astăzi funcționează un **muzeu mic, dar foarte interesant**, și casa sfatului, care astăzi este folosită ca loc pentru slujbe în timpul iernii.

Pe partea interioară a zidului de apărare al castelului sunt construite, pe trei-patru niveluri, ~275 de **camere de locuit**, în formă de fagure de miere (foto 3). Accesul se face pe scări și galerii de lemn. Aici erau păstrate proviziile de grâne, slănină și bunurile de valoare. Încă din prima parte a secolului XX, locuitorii Prejmerului păstrau aici grânele și slăcina.

Clădirea bisericii nu a fost niciodată fortificată, ci a fost protejată de zidul de incintă înalt de 14 m, întărit cu cinci turnuri de apărare, cu zwingler și șanț de apă. O caracteristică valoroasă păstrată până azi o reprezintă camerele de locuit și cămarile de provizii desfășurate pe patru etaje.

Curiozități

În biserică se găsește **cel mai vechi triptic din Transilvania**, datat între anii 1450–1460.

Acest obiectiv turistic este inclus în Patrimoniul Mondial UNESCO și este singurul loc din România notat cu trei stele în faimosul ghid turistic Michelin.

Conform unei legende vechi, în timpul unei invazii barbare, un tătar a fost lovit în cap de „dintele” unei porți de fier, iar impactul a fost atât de puternic încât i-a retezat capul. Această poveste populară a fost adoptată de localnici pentru a explica prezența unei porți de fier deteriorate în interiorul cetății. O altă legendă, răspândită în multe cetăți medievale din Țara Bârsei, povestește că, în cazul unor certuri între soți, aceștia erau pedepsiți să locuiască în „odaia împăcării” pentru o perioadă mai lungă de timp. În această cameră mică, cuplul trebuia să supraviețuiască folosind doar un singur set de tacâmuri și un singur blid. Această „condamnare” era menită să îi împace pe cei doi parteneri.

Bibliografie

<https://www.agramonia.com/rm/attraction/fortified-church-prejmer>
<https://bisericafortificataprejmer.ro/>
<https://transylvanianinn.ro/cetatea-prejmer/>

Omul din spatele catalogului

Dincolo de lecții, catalog și responsabilități, profesorii au și ei povești de spus, gânduri de împărtășit și bucurii de așezat în cuvinte. Aici, fiecare profesor aduce cu sine o poveste, o pasiune, un strop din frumusețea sufletului său.

Prima zi de școală

Inst. Simona Visăroi

Inceput de toamnă caldă. Frunzele multicolore ale copacilor zumzăie peste tot în văzduh, plutind lin, ca niște fulgi ușori, spre străzile prăfuite ale orașului amorf.

Mierla și-a încetat frumosul tril și în locul ei se aud vrăbiuțele certărețe, căutând hrană în toiul dimineții.

De pe alea școlii se aud venind pași micuți de prichindei, nerăbdători să

asiste la Festivitatea de Deschidere a noului an școlar. Frumos îmbrăcați, cu costume noi, cămașă albă și cravată, băieții veseli pășesc în curtea școlii, împreună cu părinții emoționați. Fetele, cu rochițe colorate și codițe prinse cu pampoane mari, aruncă priviri curioase spre scena înaltă, frumos decorată, de unde se văd microfoanele ce vor trimite tuturor urările pentru începutul de an școlar.

Elevii cei mari își reîntâlnesc colegii zgomotos, bucușori de revedere. Își găsesc locurile în care și așteaptă nerăbdători sosirea celorlalți colegi.

O pală de vânt trimite mii de fluturi deasupra mării adunări ce asistă la acest eveniment emoționant.

O vară a trecut, vacanța cea mare s-a sfârșit, iar noi suntem gata să deschidem un nou capitol din viața noastră.

Profesorii pășesc și ei zâmbitori spre clasele de elevi, unde sunt primiți cu îmbrățișări calde. Bucuria revederii ne-a cuprins pe toți ca și calda mângâiere a razelor strălucitoare ale astrului de foc, ostenit de atâta zarvă și euforie.

Începe un nou an școlar cu emoții, râsete, melancolie și speranță.

Doamna director ne urează tuturor să avem un an școlar plin de succese, rezultate bune și satisfacție în cadrul Școlii Gimnaziale Nr. 96. O școală mică, dar plină de inimi mari și curajoase!

Succes tuturor în noul an școlar!

Autumnale

Prof. Gabriela Ioniță

Răsar din nou în zori firavi de toamnă
Aceleași doruri spre-mppliniri visate...
Și parc-acum, mai mult ca niciodată
E iarăși timpul să pornim la drum!

Lăsăm în urmă clipe răsucite-n valuri,
Spirale jucăușe în nisip torid...
Ne strângem cortul, amintiri tănuind
În vreascurile cafenii din focul pâlpâind...

Ne cheamă toamna – un nou început!
Emoții și fiori ne-nvăluie tăcut,
Colegi, prieteni ne privim zâmbind -
În ochii noștri împliniri sclipind!

Pauza de distracție

Ai spirit de detectiv și minte de campion? Pune-te la încercare găsind diferențele din imagini, obiectele ascunse, drumurile către destinații în labirinturi. Îți place să dezlegi integrame, să joci sudoku, să rezolvi ghicitori? În aceste pagini găsește de toate. Nu rata nici glumele, perlele ori caricaturile.

Ajută-l pe Andrei să ajungă în clasa lui.

IQ - TEST

**Cât de repede rezolvi
misterul de la final?**

$$A + A + A = 3$$

$$B + B + A = 5$$

$$C + C + B = 8$$

$$A + B \times C = ?$$

Ghicitori

Soare galben stă pe masă,
Îl mănâncă toți din casă.
(Mămăliga)
Câte ouă pot mânca
pe stomacul gol?
(Unul)

Ce cuvânt are 26 de litere
dar doar trei silabe?
(Alfabet)

Mama lui Andrei are
trei copii: Alexandru,
Mihai și...?
(Andrei)

De ce se plâng două
culegeri de matematică?
(De probleme)

Colțul vesel

La oftalmolog:

- Ce literă vă arăt eu acum?
- Da' dumneavoastră unde sunteți?

La școală:

- Ionel, numește patru animale.
- Capra cu trei iezi, doamna învățătoare.

Pe stradă:

- Hei, câinele tău m-a mușcat de gleznă!
- Îmi pare rău, însă doar până acolo ajunge.

Un bunic, către nepotul său:

- Când eram de vârsta ta, nu aveam telefon, internet sau jocuri video!
- Și cum te descurcai cu temele, bunicule?

		Clasă				Animal				Culoare			
		Alina	Bogdan	Cristian	Daria	Hamster	Cățel	Pește	Pisică	Roșu	Albastru	Verde	Mov
Clasă	III												
	IV												
	V												
	VI												
Animal	Hamster												
	Cățel												
	Pește												
	Pisică												
Culoare	Roșu												
	Albastru												
	Verde												
	mov												

Patru prieteni, Alina, Bogdan, Cristian și Daria sunt în clase diferite (clasa a III-a, a IV-a, a V-a și a VI-a). Fiecare dintre ei are un anumit animal de companie (pisică, pește, cățel sau hamster) și un ghiozdan de o anumită culoare (roșu, verde, albastru sau mov).

Pornind de la indiciile de mai jos, află clasa, animalul de companie și culoarea ghiozdanului fiecărui copil.

1. Daria este cu un an mai mare decât copilul care are pisică.
2. Stăpânul peștelui este cu un an mai mic decât cel care are ghiozdan albastru.
3. Daria nu are cățel.
4. Cristian este cu 2 ani mai mic decât copilul cu ghiozdan roșu.
5. Dintre Alina și copilul cu ghiozdan roșu, unul are pește și celălalt este în clasa a VI-a.
6. Daria nu are ghiozdan de culoare roșie.
7. Nici Cristian, nici copilul cu ghiozdan roșu nu învață în clasa a VI-a.
8. Copilul cu ghiozdan mov are un animal al cărui nume începe cu litera „p”.

Ajută-le pe Ina și Vulpina să finalizeze temele cu adunări și scăderi.

Școala, de ieri și de astăzi

Știi că, pe vremuri, „școala” însemna... timp liber? Când spui acum „școală”, te gândești imediat la ghiozdane grele, manuale, teme, teste și la cele câteva ore petrecute în bănci. Însă dacă ne întoarcem în timp, tocmai în Grecia antică, vei avea o surpriză uriașă: cuvântul de la care provine „școala” (mai exact schola în latină și skholé în greaca veche) însemna de fapt „timp liber”, „odihnă” sau „răgaz”.

În trecut, era considerată o formă de relaxare

Grecii antichi foloseau timpul liber pentru lucruri care le plăceau: discutau despre filozofie, citeau, puneau întrebări despre univers și învățau lucruri noi. Pentru ei, liniștea și descoperirea secretelor lumii erau forme de relaxare! Cu timpul, locurile unde oamenii se adunau să discute și să învețe au început să se numească la fel. Cuvântul a trecut prin latină și a ajuns în limbile moderne, transformându-se din „timp liber” în spațiul învățării pe care îl știm astăzi. Data viitoare când intri în școală, amintește-ți că orele de curiozitate și descoperire sunt, de fapt, un mod frumos de a petrece „timpul liber”!

De unde vin, de fapt, temele pentru acasă?

Dacă te întrebi cine a inventat temele și de ce le facem, istoria are o surpriză! Cuvântul „temă” vine din latinescul *thema*, care desemna inițial fragmente din Biblie alese pentru studiu. Pe vremuri, călugării și învățăceii primeau ca temă să citească și să înțeleagă texte vechi. Treptat, termenul a ajuns să desemneze

orice sarcină sau exercițiu dat de profesor pentru acasă. Data viitoare când îți faci temele, gândește-te că duci mai departe o tradiție veche de secole, în care elevii își puneau mintea la încercare!

Care este legătura dintre greșelile de pe caiet și pâine?

Știi cum ștergeau greșelile elevii în trecut? Posibil ca și părinții tăi să știe răspunsul! Astăzi, când greșești o literă sau un exercițiu, folosești guma de șters. Însă aceasta a fost inventată destul de târziu. Înainte de apariția radierei din cauciuc, elevii și scriitorii foloseau o metodă mult mai... delicioasă: miezul de pâine albă! Oamenii frământau o bucăciță de miez între degete și o foloseau pe post de gumă. Pâinea absorbea urmele de creion sau cărbune de pe hârtie. Data viitoare când îți se face foame la școală, amintește-ți că, pe vremuri, rechizitele se puteau și... mânca!

Bine de știut!

Cuvântul „temă” provine din latinescul *thema*, care desemna pasaje din Biblie folosite pentru studiu.

Școala City Montessori din Lucknow, India, are peste 32.000 de elevi, fiind cea mai mare din lume după numărul de înscrieri.

În școlile japoneze, elevii fac singuri curățenie în clase, pe holuri și la toalete, pentru a învăța responsabilitatea.

În Germania, copiii din clasa întâi primesc în prima zi de școală un con numit Schultüte, umplut cu dulciuri și cadouri.

Înainte de inventarea radierei, oamenii foloseau miez de pâine pentru a șterge urmele de creion.

63 de ani de Școala Generală Nr. 96

Știi că școala noastră a fost inaugurată la 1 septembrie 1963? Anul acesta a împlinit 63 de ani. Înconjurată de blocuri noi, în care locuiau părinți tineri angajați mai ales la platforma industrială IMGB, școala a ajuns, în perioada exploziei demografice, la aproximativ 2.800 de elevi!

După 1989, scăderea natalității, restrângerea activității platformei IMGB și redistribuirea circumscripției școlare au dus la reducerea numărului de elevi. În prezent, sunt înscriși 742 de copii.

În 2001, a fost înființat un centru de asistență pentru copiii din medii dezavantajate, sub forma unui centru de zi cu program de semiinternat.

Din 2011, acesta funcționează într-o clădire proprie, cu două dormitoare și două săli de clasă, unde elevii participă la activități educative și recreative înainte sau după cursuri.

În 2004, a fost inaugurată sala de sport polivalentă, iar între 2018 și 2022, școala a fost reabilitată și modernizată, primind echipamente informatice și mijloace audio-video moderne. De asemenea, grădinița școlii, reconstruită și inaugurată în 2026, sprijină familiile din comunitate.

În caz că nu știi, această clădire nouă este singura instituție de stat din sector dotată cu salină artificială, un beneficiu pentru preșcolari!

Datorită acestor investiții, școala își propune să ofere un mediu primitor și sigur, bazat pe cooperare, respect și responsabilitate.

Secretele lumii vii

Tot ceea ce ne înconjoară – de la un fir de iarbă până la corpul nostru – este construit din unități fundamentale atât de mici, încât sunt invizibile cu ochiul liber: celulele.

■ Prof. coordonator: drd. Diana-Maria Deaconu

Cunoscută drept „cărămida vieții”, celula este cea mai mică unitate structurală și funcțională capabilă să manifeste proprietățile vieții.

Pentru a înțelege cum funcționează acest univers microscopic, propunem un experiment clasic, dar extrem de spectaculos, care poate fi realizat cu ușurință în laboratorul de biologie al școlii, urmat de vizualizarea unor secțiuni de țesuturi animale.

Experiment: „Zidul de cărămizi” al cepei

Epiderma cepei este formată dintr-un singur strat de celule.

Materiale necesare:

- o ceapă
- bisturiu
- o pensetă
- pipetă
- albastru de metil
- hârtie de filtru
- ac spatulat
- lamă și lamelă de sticlă
- apă

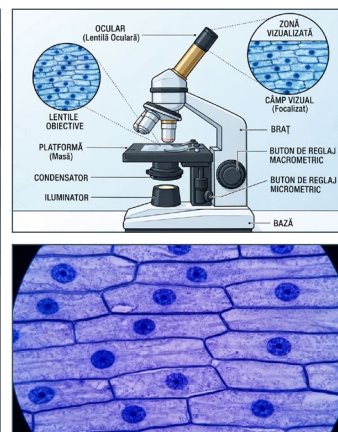
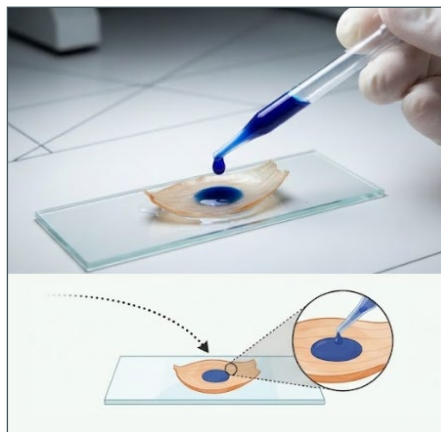
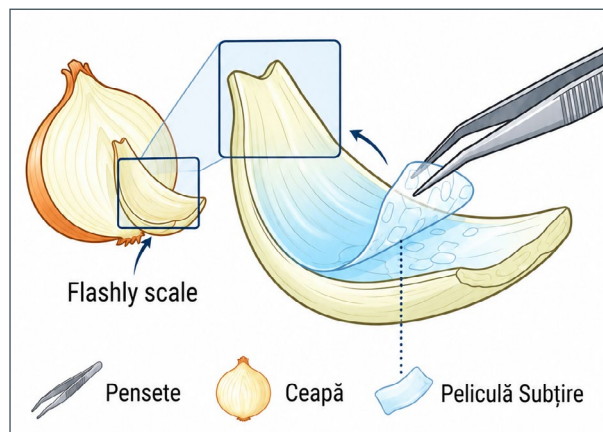
Protocol de lucru:

1. Se sectionează longitudinal, cu ajutorul bisturiului, un bulb de ceapă (*Allium cepa*).
2. Se desprinde o foaie cărnoasă de ceapă.

3. Cu penseta, se ia o peliculă foarte subțire și transparentă de pe partea interioară a foi.
4. Se pipetează o picătură de apă pe lama de sticlă.
5. Peste picătura de apă, se adaugă fragmentul din epiderma de ceapă pe lamă și se întinde bine cu un ac spatulat.
6. Se pulverizează un puf din soluția de albastru de metil pe epiderma de ceapă.
7. Excesul de albastru de metil se îndepărtează cu ajutorul hârtiei de filtru.
8. Se plasează lamela peste preparat și se vizualizează la microscopul optic cu obiectivul 10X, urmat de obiectivul 40X.

Ce se vede la microscop?

O „rețea” perfectă de celule alungite, strâns legate între ele ca un zid de cărămizi. În fiecare celulă se distinge clar peretele celular rigid și un punct mai întunecat: nucleul (centrul de comandă).

63 DE ANI
DE EDUCAȚIE

1963 – 2026

O școală, mii de povești, generații de viitor.